

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan sredi, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld. za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština znaša.

Za oznanila plačuje se od četrstopenjske peti-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska.

Dopisi naj se izvolé frankovati. — Rokopisi se ne vračajo. Uredništvo in upravnništvo je v Rudolfa Kirbiša hiši, „Gledališka stolba“.

Upravištvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativno stvari.

Conrad — Gautsch.

Hitro in nenadno, skoro kakor prevrat v Plovdivu, zvršila se je prememba v ministerstvu za uk in bogočastje. Stališče barona Conrada je sicer že davno omajano, vsa desnica bila je v tem jedina, da naučni minister ne sodi več v sedanji kabinet, in še za prejšnjega zasedanja državnega zbora se nam je ponavljaje obetal, da se sme barona Conrada ostavka kot „conditio sine qua non“ v kratkem pričakovati. Vendar ni bilo niti čitati niti slišati običajnih znamenj in vesti, ki sicer javno mnenje pripravljajo na take premembe in zaradi tega bila je ostavka Conradova, akoravno le vprašanje časa, vendar nepričakovana.

Reči moramo, da smo te ostavke prav veseli, saj je baron Conrad od nekdaj dosledno nasprotoval našim prizadevam za narodno ravnopravnost, saj se je s tem le izpolnila naša že davno gojena želja. Naše veselje bilo bi pa še popolnejše, še globeje, da imamo o osebi njegovega naslednika več gotovosti, da nam je možno po njegovej preteklosti soditi o njegovih nazorih in o njegovem političkem mišljenju. A ne glede na to, da je dr. Gautscha baš baron Conrad za naučnega ministra priporočal, kar nam vzbuja precej skeptične misli, je novi minister za uk in bogočastje v političkem življenju „homo novus“ in mi nemamo še nobenega povoda njegovega imenovanja posebno veseliti se.

Dr. Paul Gautsch pl. Frankenthurn porodil se je 1851 l. kot sin državnega uradnika ter se vzgojeval v Terezijanišči. L. 1873 dovršil je juridiško-politiške študije na vseučilišči Dunajskem in bil kmalu potem promoviran doktorjem prava. Državno službo pričel kot koncipient pri dolenjo-avstrijski finančni prokuraturi. L. 1874 poklical ga je Stremayer v ministerstvo za uk in bogočastje, kjer je kmalu bil imenovan ministerskim koncipistom. V novembru 1875 izročilo se mu je vodstvo prezidijalnega bureau-a v naučnem ministerstvu, l. 1878 dobil je naslov in značaj ministerskega podtajnika, l. 1879 pa je bil imenovan pravim tajnikom. L. 1881 imenovan je bil vladnim svetnikom ob enem pa ravnateljem Terezijanišča. Ko se je orijentalna akademija spojila s Terezijaniščem, bil je tem povodom dr. pl. Gautsch imenovan dvornim svetnikom. V 30. dan junija t. l. odlikovan je bil zaradi zaslug

za oba zavoda viteškim križem Leopoldovega reda. Iz teh podatkov je toliko jasno, da je novi minister jedva 34 let star, da se je po uradniški lestvici izredno brzo kvišku popenjal, da je imel doslej veliko sreče.

Razen teh podrobnosti se iz njegovega življenja nič posebnega ne ve. Zatrjuje se sicer, da je izvrsten govornik, da je odličen strokovnjak, da ima mnogo in temeljitega znanja, katerim lastnostim moramo mej drugim pripisavati njegovo sijajno kariero, a v politiko se doslej ni mešal, zatorej tudi nismo imeli prilike opazovati ga v parlamentarnem življenju. In ravno to, da novi minister ni izbran izmed državnih poslancev, ampak da je grof Taaffe predlagal političko nedolžnega moža, je slabo znamenje za naš parlamentarizem in za upliv državno-zborske večine, katere voditelji o tem imenovanju baje prav nič znali neso.

Osupneno je po tem imenovanju skoro vse in časniki ugibajo po kakem potu bode krenil novi naučni minister. Za dobro znamenje zmatramo nezaupnost in nevoljo, ki se kaže v Dunajskih listih in pa trditev „Politike“, da je minister Gautsch izmed najodločnejših pristašev sedanjo sisteme. S tem sicer še ni veliko povedanega in gotovosti nemamo nikakoršne, vendar mislimo, da bode padec Conradov uplival na njegovega naslednika toliko, da ne bode popolnem v nemar puščal želj in zahtev državno-zborske večine in po njej zastopanih narodov, daš kaj posebnega tudi od novega ministra ne pričakujemo. Preverjeni smo namreč za trdno, da bi nam vlada Taaffejeva bila lahko marsikaj dala tudi proti volji Conradovi, da je hotela. A ravno te volje nedostaje, zatorej smo še dalje neverjetni in nezaupni navzlic novemu ministru za uk in bogočastje, želimo pa, da nam skoro z dejanji dokaže, da sta naša neverjetnost in nezaupnost bili neosnovani.

Pamflet nemškega društva v Celovci.

Iz Koroškega.

I.

Za Bachovega absolutizma imeli so koroški Slovenci še slovenske šole. Seveda so se učili tudi nekoliko nemškega. Pa glavni pouk bil je vendar slovensk, kakor zahteva zdrava pamet. Takrat je imela še duhovščina šolsko nadzor-

stvo; njej je šlo za to, da se otroci kaj naučijo in to je bilo mogoče le s slovenskim poukom. Tisti, ki so hodili takrat v šolo, neso se sicer učili zemljepisja, natoroznanstva, risanja, telovadbe in takih reči, pa slovensko brati, pisati in računati so se v resnici naučili, česar žal o sedanjih koroških šolah ne moremo trditi.

Potem pa je prišla ustava in dobili smo šolsko postavo po kopitu nemških liberalcev.

Po zmagah na Danskem (1863), na Českem (1866) in na Francoskem (1870) je Nemcem zmirom bolj rastel greben, v Avstriji še posebno zato, ker so imeli večino v državnem zboru in so sklepali, kar so hoteli.

Specijelno na Koroškem so nekaj tudi Nemci pošiljali svoje otroke na Slovensko, da bi se naučili slovensko, Slovenci so pa narobe pošiljali svoje otroke mej Nemce. Odkar je pa „velika Nemčija“ bolj in bolj prihajala v kri in meso, nudi jih je Nemce tak ponos, da o potrebi slovenskega jezika neso hoteli nič več slišati; le zaničljivo so še gledali na Slovence. To je začetek vseh narodnih preprirov v Avstriji in pravi ter jedini uzrok zatiranja koroških Slovencev.

Mej tem, ko so koroški Slovenci še zmirom trdili, da jim je znanje družega deželnega jezika koristno (česaravno ne neobhodno potrebno), začeli so Velikonemci koroški narobe učiti, da Nemcem ni slovenščina prav nič potrebna, ampak le nemščina Slovincem. Rekli so, da Koroškim Slovincem družega ne kaže, ko poprijeti se nemščine, svojo okorno in borno slovenščino pa prej ko mogoče pozabiti in zatajiti. Neso ostali pri besedi, uredili so ves šolski pouk v tem duhu. Brez ozira na čl. 19. drž. temeljnih postav, brez ozira na šolsko postavo samo, oklenili so se samo § 6. šolske postave, ki pravi, da o učnem jeziku določuje dež. šolski svet. Pa še tega paragrafa neso potrdili celega, ampak le toliko, kar služi njihovim namenom. Paragraf 6. namreč pravi, da o učnem jeziku določuje dež. šolski svet, pa le „v dogovoru s tistimi, ki šolo uzdržujejo“ in pa „v postavno določenih mejah“. Za ta dva pristavka pa so se naredili gluhe in slepe.

Uredili so šole po svoji volji, t. j. usilili so slovenskim občinam nemške šole. Na Dunaj do

LISTEK.

Po Sibiriji.

(Aus Japan nach Deutschland durch Sibirien von Wilhelm Joest, Köln, 1884. Du Mont-Schaubergsche Buchhandlung.)

(Konec.)

Nekaj dni pozneje so potovalci bili na Bajkalskem jezeru. Ime tega jezera pomeni, kakor nekateri trdijo, „sveto jezero“, kakor drugi, „velika voda“. Izmed največjih notranjih jezer je na tej zemlji, njegova površina meri več kot 34.000 štirjaških kilometrov, dolgost njegova znaša največ 600, širokost največ 50 kilometrov. Nobeno drugo sladkovodno jezero kakor Bajkalsko nema v sebi morskih psov; v njem vidijo kristijani kakor malikovalci zle in dobre duhove ter premnogo prestarih pravljic in povestij je združenih z njegovim imenom. Toda, če se opazuje od postaje Bojarsk na južnovzhodnem bregu, nič ni, kar bi ga odlikovalo pred drugimi notranjimi jezери. S parobrodi se po njem vozijo že iz 1844. leta; sedaj vozijo parniki Kjabtske družbe, kateri je poglavitno

do tega, da bi čaj iz Kjahte od južnega obrežja oddajala naravnost do postaje, ki je najbližje Irkutsku. Po zimi je jezero zamrzneno pet mesecev, a tedaj se po njem vozijo s senmi. Na srečo je parnik došel že družega popoldne in ko se je drugo jutro zorilo so dospeli k bregu na nasprotni strani, zvečer pa v Irkutsk, v Pariz Sibirije.

Tisto leto je imelo mesto žalosten obraz. Skoro do tal je dve leti poprej (1879) pogorelo in zelo milo je bilo videti nova zidovanja in začasne koče poleg razvalin od pogorelih kamenitih palač in poleg upepeljenih cerkvenih zvonikov. Široke, nepotlakane, prazne ceste vodijo mej ograjenimi stavbišči in pogorišči: tu in tam naletiš na poluzdelane pobeljene kamenite hiše, ki so ti nenavadne po svoji brezokusnosti, na puste trge s polupopravljenimi cerkvami in lesenimi stavbami, ki služijo v pisarnice, šole in drugo tako; potem pridejo manjše in večje gručice z nova vzgrajenih sibirskih ostrogov, ki se prijetno gledajo poleg črnih počenih dimnikov, kvišku molečih v tesnem obližji, a dobi se tudi palača jednega ali drugega tamošnjih milijonarjev z ospredjem, katero je večidel spakudran palik ka-

kega znanega Pariškega poslopja. Zraven si je Kitajec svojo hišo zveržil od starih zabojev, v katerih je bil čaj, ali pa si je žid uredil svoj „home“ umno porabivši kosce razletelega se parnega kotla. S kratka, dandanašnji Irkutsk, mesto s 30.000 stanovniki in še več, mesto, o čegar lepoti sanjari vsa Sibirija, vse od guverneja doli do najrevnišega Burjatana, pred dvema letoma pogoreli Irkutsk je še vedno tam, da nove stavbe še neso dodelane in pogorišče še ne pospravljeno. Nemcev je prav malo v Irkutsku, a več je Rusov, ki nemški govorijo. Od le-teh jeden se je ravno tačas napotil v Moskvo ter se pridružil pisatelju, kateri je bil vesel, da se je mogel otresti svojega tolmača. Ker pa se je odhod za nekaj dni zapoznil, bilo je časa dovolj ogledati tisto malo, kar za oči ponuja mesto. To je bila uječa, ki je takrat imela 600 najemnikov, deloma ujetnike v preiskavi, deloma izgnance, ki so tukaj osem dni počivali, predno so šli naprej na jutrovo. Druga znamenitost v mestu je plavež zlata. S hudo kaznijo pokorijo tistega, kdor iz Sibirije izvažal nekovano zlato. Kolikor se zlata zmije todi bodi od zasobnikov bodi od

ministerstva so poročali, da je na Koroškem vse v lepem redu, da so šole slovensko-nemške, kakor jih ljudstvo samo želi; navzdol proti slovenskemu ljudstvu pa so bili trdi in neizprosni, zavrgli so vse prošnje za slovensk-pouk z ničevimi izgovori, ker so si mislili: „Saj minister tako ne bo zvedel, kako mi gospodarimo, in če se prav kdo pritoži, bomo pa rekli, da vse skup ni nič res.“

Lahko si je toraj misliti, kako so škripali z zobmi, ko so Koroški rodoljubi objavili brošuro „Die Kärntner Slovenen“ in tam razkrili poslancem, ministrom in celemu svetu vse nepostavnosti in krivice, ki jih morajo prenašati koroški Slovenci gledé ljudskih šol. Iz prva jim je kar sape zmanjkalo, potem so se pa vender zopet zavedli in začeli ugi-bati, kako bi zbrisali utis, ki ga je napravila zgo-rej omenjena knjižica. Zbrali so se v posvetovanje in rekli so mej seboj: „Kaj nam je storiti? Ta dva človeka (Einspieler in Haderlap) nam bosta zbegala vse ljudstvo. Že pri zadnjih volitvah za državni zbor so nas koroški Slovenci zapustili in volili mi-nistra Pinota. Če zdaj na to brošuro molčimo, za-čeli jima bodo verovati še ministri na Dunaji in dali bodo koroškim Slovencem slovenske šole. Zmi-rom smo mislili, da bomo v kratkem času ponem-čili celo Koroško; pa naš up je šel po vodi, ako dobimo slovenske šole. Druzega nam zdaj ne kaže, ko to: spišimo tudi mi tako knjižico in povejmo v njej, da vse skup nič ni res, kar pišeta in go-vorita E. in H.; naslikajmo ju pred svetom kot „kriva preroka“ in kot dva „hudobna člo-veka“, ki delata nemir in zdražbo v deželi in brez katerih bi bila Koroška pravi pozemeljski raj! Tako bo svet obsodil ona dva, mi bomo pa še zana-prej ostali v svitu pravičnosti, miroljubnosti in mo-drosti.“

Ta nasvet se je potrdil, in tako se je rodila knjižica nemškega društva „Die Kärntner Slo-venen und die Volksschule. Ein Wort der Richtigstellung und Abwehr.“ O vse-bini te knjižice spregovorimo kaj več v prihodnjem članku.

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 9. novembra.

V soboto je v odseku za vnanje zadeve avstrijske delegacije Kalnoky razlagal vnanji polo-žaj. Povedal je skoraj isto, kakor v dotičnem od-seku ogerske delegacije, samo da je energičneje po-udarjal, da bode treba uvesti status quo ante na Balkanu. Jeden poljskih delegatov ga je tudi inter-peloval zaradi iztiranja Poljakov iz Prusije, minister bode pa še le drugikrat točno odgovoril na to in-terpelacijo, sedaj ni imel dovolj časa proučiti to stvar, da bi mogel odgovoriti.

Vnanje države.

Konferenca imela je v soboto drugo sejo. Kaj je sklepala, še ni prišlo v javnost. Ugiba se marsikaj. Govori se mej drugim, da se veleposest-niki tako prišli navskriž, da ni misliti, da bi kon-ferenca imela kak uspeh, in da je bila ta seja po-slednja. Druga poročila zatrjujejo ravno nasprotno, da so vevlasti sedaj jedine, da se mora ustano-viti status quo ante. Zatrjuje se, da misli Rusija predlagati konferenci, da naj se knez Aleksander odstavi. To se nam zdi jako verjetno, če pomislimo, kako ga črti ruski car. Če bode pa Rusija res sta-

vila ta predlog, se pa najbrž ne bode doseglo mej vlastni nikako sporazumljenje. Anglija se bode od-ločno uprla temu, ravno tako tudi Francija in Ita-lija. Tudi še ni gotovo, da bi Avstrija in Nemčija v tem oziru podpirali Rusijo. Od Anglije se pa go-vori, da bode predlagala, da se Vzhodnjermeliji povprašajo po plebiscitu za svoje mnenje.

Največ pozornosti obrača še vedno nase ve-liko ponižanje **bolgarskega** kneza od strani Ru-sije. Angleški listi vsi obsojajo ukrep ruskega carja, da se je izbrisal knez Aleksander iz zapisnikov ge-neralov à la suite in se mu je odvzelo imetništvo jednega batalijona. To je spravilo tudi Avstrijo in Nemčijo malo v zadrego. Še nedavno se je zatrje-valo, da so tri cesarske vlasti popolnem jedine, kar se tiče balkanskih zadev. Knez Aleksander je tudi pruski generalni major in avstrijski polkovnik. Do-sledno bi mu tudi te dve državi morali odvzeti ti dostojanstvi, ako hočeta dosledno postopati z Ru-sijo. Da tega ne bosta storili, je gotovo. Zategadelj mislijo nekateri, da bi to ponižanje bolgarskega kneza utegnulo nekoliko omajati prijateljstvo mej cesarskimi vlastmi. — Dotični carjev ukaz iz-da se je bil naravnost iz carjeve kabinetne pisarne. Razen carja poprej zato ni vedel noben član carske rodovine. Ko se je to zvedelo, podali so se takoj k carju carjev brat Vladimir in dva carjeva strica, a vladar jih ni hotel vsprejeti. Giers je osobno ta ukaz sporočil angleškemu veleposlaniku. Giers sam je sicer za to že poprej vedel, a je skušal carja pregovoriti, da naj tega ne stori. To bi se mu tudi bilo posrečilo, ko ne bi poslednje dni prišlo v Pe-terburg poročilo, da je knez Alek-ander izročil an-gleškemu diplomatičnemu agentu neka diplomatiška pisma, katera bode Anglija lahko porabila proti Rusiji. Ruski vladni listi jako hudo napadajo kneza, zlasti „Journal de St. Petersburg“. Očita mu, da je prelomil določbe Londonskega protokola iz 1871 leta, po katerem ne sme nobena vlast samovoljno preminjati mejnarodnih dogovorov, ampak morajo v to privoliti vse vlasti, katere so dogovor podpi-rale. Ustaja v Plovdivu tudi ni taka, trdi ta list, da ne bi vlasti imele nič govoriti vmes. Po moder-nem pravu se vlasti le tedaj v ustajo ne smejo me-šati, ako narod sam skuša premeniti državno ob-liko. Tu se je knez Aleksander mešal v zadeve so-sedne dežele.

Srbski vladni listi dementujejo vest, da bi se bil nameraval kak atentat na kralja. Temu ofi-cijalnemu zanikanju pa ni dosti verjeti, najbrž hoče vlada s tem le prikriti, kako slabo stoji Milanov stol. — Srbija se baje ne bode dala zadovoljiti samo s status quo ante, ampak hoče neki zahte-vati, da se jej dajo kaka jamstva, da se zopet ne prigodi kak tak prevrat na Balkanu.

Več krečanskih **grških** veljakov izročilo je konzulom neko izjavo, v katerej zahtevajo, da se Kreta pridruži Grškeji, ako se na Balkanu ne usta-novi popolni status quo ante. — V grškeji zbornici je ministerski predsednik Delyannis objavil, da bode vlada v kratkem predložila predlogo o velikem na-rodnem posojilu. To objavo je vsa zbornica pozdra-vila z veliko naidušenostjo. — Narod grški neki že ni prav zadovoljen s sedanjo vlado, ker kaže premalo energije.

Turčija se še vedno pripravlja za vojno. Vse turške ladije, kolikor jih je na razpolaganje in štirje Lloydovi parniki neprestano privvažajo iz Azije vojake, kateri se hitro odpošiljajo v Solun. Vlada je naročila mnogo torped in posebna komisija ogle-duje vojne ladije, katere so še za rabo.

Novi **angleški** parlament snide se neki v začetku januarja, potem bode pa za nekaj časa od-loženo zborovanje. Kako dolgo da potem ne začne zborovati, zavisno je od tega, katera stranka zmaga pri volitvah. Ako zmagaajo liberalci, bode vlada dala ostavko, in zbornica tako dolgo ne bode začela zbo-rovati, da se postavi novo ministerstvo. Tako bode pa vlada tačas samo sestavila program za to zase-danje. Ako bosta obe stranki blizu jednako močni,

vlada ne bode odstopila, dokler jej parlament ne da nezaupnice.

Dopisi.

Iz Ljubljanske okolice 8. novembra.

[Izv. dop.] Čim dalje, tembolj vemo učitelji preso-jati vrednost krajnih šol. svetov po deželi. Dovoli naj se mi izpregovoriti le v jednim oziru in to o imenovanji učiteljev na razpisane službe. Pred letom 1879 imenovali so le krajni šol. sveti učitelje, a po Vestenockovi noveli prevzel je to deželni šol. svet in ker sta doslej prvi kakor drugi imenovala učitelje vsak po šest let, nastane vprašanje, kdo nam jih je primernejše in pravičnejše nastavljal? Kakor me izkušnja uči. rekel bi, da nobeden.

Za l. 1879. imenoval je deželni šol. svet učitelje večinoma po svojem dobrem prepričanju ali k večjemu baje po predlogu dežel. šol. nadzornika, ne oziraje se na predloge krajnih šol. svetov. A taka imenovanja zadela so blizu vselej na hudo opozicijo. Krajni šol. sveti so take učitelje silno neradi vspre-jemali, očitavši jim nemoralno in vse mogoče. Učitelj bil je trpin, bil je preganjan, moral se je podvreči željam krajnega šol. sveta, kar je bilo pa vselej napredku šole na kvar, ali prestaviti se v drug kraj, na drugo službo. Zakaj pa tako? Jaz bi rekel zato, ker dežel. šol. svet ni zadosti dotičnega učitelja poznal!

Višje šol. oblastvo spoznavši to napako, jelo se je ozirati novejši čas na milovanja vredne pred-loge kraj. šol. svetove in imenuje zadnja leta zo-pet one učitelje, katere si odbero krajni šol. sveti. Kaj so pa kraj. šol. sveti, to učitelji predobno vemo in kako učitelje volijo, navedem tu le par izgledov. V N. razpisala se je bila služba nadučitelja in pro-silcev privrelo je do dvajset. Kakor navadno, bilo je tudi tu nekaj prosilcev sposobnejših, nekaj manj sposobnih. Krajni šol. predsednik bil je gosp. žup-nik, a drugi udje, kakor večinoma povsod premož-nejši, boljši kmetje.

Da so se učitelji, predstavljajući se, obračali le na omikanega predsednika, a na družega nikog-ar, se ume samo. Vsak prosilec priporočal se je, kar mogoče najtopleje in iskal si vse mogoče pro-tekcije, kar bi še ne bilo nič napačnega. Ali bili so vmes, (menim mej prosilci) zloceji, ki so svo-jega kolego znali črno slikati, grajati, kar je bilo mogoče zato, da bi bili sami sebi pomagali. Častiti kolegi! prosim vas nikarte odslej naprej več tega. Aii ni to nepošteno?

Ali ni to zopet sramotno za učitelje, da drug družega iz strastne zavidnosti črni? Ali ni to grdo, da se tožijo, kakor otroci pred učiteljem, ki so na ulici kamne metali? Ali se nam ne posmehujejo drugi, zlasti kmetje, katerim je pri seji krajnega šolskega sveta g. predsednik moral taka „mazila“ razlagati? Evo! duhovnike v tej zadevi! Ker se je meni že v Ljubljanski okolici v drugič nekaj tacega primerilo, zato pišem. Silno, silno pa obžalujem, ako je res, da neki Ljubljanski učitelj, ali je še nekaj več, ki je že od nekdanj rad učitelje tožil, tako dela ali vsaj jednako mislečim rad to delati pomaga.

Krajni šolski svet je bil potem ves zbeگان in ni vedel, koga bi si bil izvolil. Prestavil je sejo za osem dnij, a tudi potem ni bilo boljše. Zavrgel je slednjič dobre sposobne učitelje in zvolil si jednega

talilnic v državni svojini, vse se mora odposlati v Irkutsk, Barnaul ali Jekaterinburg, kjer ima država svojo talilnice. Vsako leto se baje natopi v Irkut-sku blizu 1500, v Barnaulu 600 in v Jekaterin-burgu 400 „pudov“ (1 „pud“=16,381 kg.) Da bi se v talilnici kaj moglo ukrasti, je skoro nemogoče. Stražarji, Kozaki, se menjavajo sleharni dan, delavci pa kovino dobivajo v roke, če je razbeljena ali pa če je v zlitkih, katere je težko odnesti. Tudi urad-nikom ne kaže, da bi si osvojili zlatega prahu, tudi ne za dva prsta; skoro stanovito je, da toliko pro-centov, ni več in nič manj, gre v izgubo, kadar se talí, in če bi kaj več manjkalo, to bi se takoj po-kazalo z razliko pri tehtnici.

Od Irkutska do Jekaterinburga je pisatelj po-toval s svojim spremljevalcem samo 16 dni in noči, kaj malo časa za 487 milj daljave. Oba sta imela to misel, da bosta postajala samo, kolikor treba. Pot jima je pa tudi to pospešilo, ker je za njima potoval general, ki se ga zavoljo njegove strogosti boji vsa Sibirija. Zastran njega je bilo vse natančno urejeno in poštarji so gledali, da se neso imeli pri-toževati tisti, ki soprihajali pred generalom; za

tiste pa, ki so šli za generalom, se menda neso več kaj menili.

Tudi naprej neso bile ceste nič boljše, a blaga se je na obe strani čedalje več vozilo. Zapored so se pomikale preobložene jednoprežnice. Vozile so čaj in kože, železo, jeklo, stroje in rokotvorino.

Ko potovalca prideta v Tomsk, čujeta nepri-jetno novico, da je odšel parnik že prej ta dan v Tjumen; pa da prihodnji odide šele čez teden dni. Navadno se namreč vozijo doli po Tomu in Obu, dokler se ta ne združi z Irlišem, potem pa po Ir-tiši in njegovih pritokih gori do Tjumena; odtod se v 1½ dnevu dospe v Jekaterinburg. Da ne bi potni-koma bilo treba celih osem dni brez dela čakati v Tomsku, uganeta, da se odpravita po suhem preko Omska v Tjumen. To storita koj družega dne. V obližji Oba bila je zemlja jako rodovita in vsem se je poznalo blagostanje; žal pa, da se pridelki ne morejo v denar spravljati, ker ni prilike za to in ljudem tako primankuje gotovine. Za tem se je po-kazala Barabinska steпа, katera ima neopisno žalo-sten, nemičen obraz; nema družega ko polomljeno drevje, suho grmičevje in sem ter tja raztreseno réjsje.

Da bi si pot prikrajšala, krenila sta potovalca že blizu Omska s ceste, ki v mesto vodi v južno-zahodnji smeri in nagnila se naravnost proti za-hodu. Pota tu ni bilo nobenega; peljala sta se, ko-der je teklo, večkrat čez ograje in prekope; a vle-kli so dobro kmetski konji, ki sta jih povsodi lahko dobila. V mestu Kresti je ravno bil velik somenj in četudi je ponoči tu bilo zelo razbrzdano življenje, morala sta se nekoliko ustaviti, ker sta bila lačna; še tisto noč pa sta hitela naprej. Do tu ni pisatelj ničesar doživel. Tu pa je konj na levi iznenada po-skočil in nepridiprav je zaklical „stoj“ ter hotel na voz. Toda strel v pasi ga vrže na tla, konji se za-kadijo naprej in pustolovine je bilo, konec. Tisti, ki v tem kraju ob cestah prežijo, imajo namreč ve-čidel opravičeno misel, da so vračajoči se sejmarji vinjeni in je tako posel z njimi lehak.

Konečno sta prišla v Jekaterinburg, ki je go-tovo najlepše mesto v Sibiriji in središče vzhodno-uralskega rudarstva. A tudi tu pisatelja ni delj držalo, kakor se je bilo neobhodno potrebno. Že s prvim vlakom je pohitel v svoje domače kraje ob Renu.

iz Bele krajine ali s Krasa, o katerem ni nihče kaj posebnega (rečem posebnega) vedel. Tako izrazil se je istinito g. predsednik, proti neki zanesljivi osebi. S tem učiteljem že krajni šolski svet ni posebno zadovoljen, a molčati in trpeti mora.

V drugem kraju zmagala je, bilo je pred kratkim, neopravičljiva protekcija na enak način, da si je izvolil krajni šolski svet takega, ki je že na dosedanji šoli zadostno pokazal, da nihče zanj ni maral, težko, da bi si ga priljubil tudi njegov novi kraj. šolski svet.

V tretjem kraju si je izvolil krajni šolski svet celo takega, ki je bil pred malo časom baje za kazen iz službenih ozirnov drugam prestavljen! Vprašati moram, zakaj so zopet imenovanja učiteljev pri krajnih šolskih svetih napačna? Kar sem poprej rekel, to rečem sedaj: Zato ker krajni šolski sveti kar nič učiteljev ne poznajo. Ako krajni šolski učitelje imenujejo, je še toliko slabše, ker se učiteljem povod daje, da drug družega nesramno iz zavidnosti kvalifikujejo. Zato menim, da je taka naloga, po kateri naj se kaki učitelj v stalno povišano nadučiteljsko službo vsprejme, prevažna in preimenitna za krajni šolski svet po deželi.

Neovrgljivo najbolje in najpravičnejše bode, ako se postava tako uravna, da bodo c. kr. okrajni šol. sveti učitelje imenovali in jednake službe odajali, dežel. šol. sveti pa čuvali nad njimi, da se vse postavno izvrši. Zakaj okrajni šol. svet pozna učitelja, z njim učitelj največ občuje, v njem sedi okrajni šol. nadzornik, ki smelo trdim, da učitelja in njegove zmožnosti najbližje pozna. Okrajni šol. nadzornik nadzira učitelja, on obravnava z njim referate v uradnih shodih, on ga pozna skozi in skozi in on naj ga kvalifikuje. Zastonj mi bo izgovor od jedne strani, da naj si oni voli učitelja, ki ga tudi vzdržuje. Ozmimo se zopet na duhovnike, oni prejema biro in druge dohodke iz lastne roke kmetove in vendar jih kmet ne voli. Okrajni šol. svet ima zastopnika verstva, zastopnika občin, a tudi zastopnika učiteljstva, katero jednako okrajnemu šol. nadzorniku učitelje mej sabo dobro pozna. Naj moj glas ne ostane glasu upijočega v puščavi!

Učitelj.

Iz Vranskega okraja 4. novembra. [Izv. dop.] Kako potrebno je, da železnični uradniki na Slovenskem slovenski znajo in da se postaje slovenski kličejo, zato imamo zopet nov dokaz. Pretekli teden se je peljal osemdesetletni starček iz Celja v Hoče. V Celju na kolodvoru zahteva vožni list za Hoče. Ko uradnik slovensko besedo sliši, je bil, kakor da bi ga bil sršen pičil, ves raz sebe in ga začne zmerjati. Ker je bilo že pozno in ni bilo več nikogar v „čakalnici“, da bi mu bil povedal, kako se Hočam po nemško pravi, bil je primoran vožni list za Maribor vzeti in torej več plačati. — Koliko se takih in enakih slučajev zgodi, pa ker je Slovenec le prekrotna duša, jih malo v javnost pride. Torej slovenski poslanci in zastopniki naroda ne utrudite se, da odstranite take goropadne krivice in sramoto, katero mora naše ljudstvo prestatjati!

Domače stvari.

— (Nadvojvoda Štefan) pripeljal se je z brzovlakom včeraj ob 10. uri 48 minut dopoludne v Ljubljano. Po obedu v kolodvorski restavraciji odpeljal se je ob 11. uri 40 minut v Arco na Tirolskem.

— (Dnevni red javni seji Ljubljanskega mestnega odbora) v torek 10. dan novembra 1885. leta ob 6. uri zvečer v mestni dvorani: I. Naznanila prvosedstva. II. Pravnega odseka poročilo o vdove Marije Jalenove ulogi glede poprave ograje poleg njenega dvorišča na Résljevi cesti. III. Klavničnega ravnateljstva predlog, da je: 1. kavejcion za teleta zvišati s 50 kraje. na jeden forint; 2. uvesti in določiti klavnino za konje. IV. Finančnega odseka poročilo o ponudbi družbe „Wiener Lombard- und Escomptebank“ glede izplačevanja izžrebanih srečk Ljubljanskega mestnega posojila. V. Finančnega s stavbinskim združenega odseka poročilo o gradnji nove vojašnice. VI. Stavbinskega odseka poročilo a) o oddaji gradnje obrežnega zidu na desnem bregu Ljubljanice pod Hradeckega mostom; b) o določilu stavbinske črte pri Filip Zupančičevi hiši na Rimski cesti. VII. Šolskega odseka poročilo o poslednjih letnih računih tukajšnje c. kr. velike realke in mestnih ljudskih učilišč. VIII. Mestnega odbornika Frana Potočnika samostalni predlog gledé razsvetljave ceste na ce-

sarjevič Rudolfove železnice postajo. IX. Mestnega odbornika Iv. Hribarja samostalni predlog: „mestni zbor naj sklene prošnji do c. kr. glavnega ravnateljstva državnih železnic in do glavnega ravnateljstva c. kr. priv. južne železnice, naj bi pri zvezi avstrijsko-nemških železničnih uprav storili potrebne korake, da bi se tudi na Ljubljanski postaji izdajali kuponi za povoljno sestavljiva okrožna potovanja.“ X. Istega mestnega odbornika samostalni predlog: „naj se sklene prošnja do visoke c. kr. deželne vlade, da se ustanovi v Ljubljani šesta lekarna.“ Tajna seja.

— (Pisateljskega podpornega društva) drugi zabavni večer združil je preteklo soboto blizu 40 članov. Predsedoval je dr. Vošnjak. Gosp. J. Vrhovec čital je svoj jako korenito in marljivo sestavljeni spis „Ljubljana pred 100 leti“, kateri bode prihodnje soboto nadaljeval. Gradivo nabrano je večinoma iz mestnega arhiva, ima polno zanimivih podatkov, zagadelj vsprejelo se je predavanje s posebnim odobravanjem.

— („Sokolski večer“), ki je bil včeraj zvečer v restavraciji Ljubljanske čitalnice, bil je dobro obiskan in zelo živahen. Najbolj dopadali so krasni četverspevi, (Pribil, Štamcar, Valenta Nolli-Dečman), ki so se morali ponavljati, izmeje obširnega sporeda vojaške godbe pa Ambrožev potpouri „Operettenschau.“ Razen primerne nagovora staroste g. Valentinčiča in zabavnega berila Sokolovega tajnika z naslovom „Proximus tuus“, predstavljaj se je tudi komičen prizor „Klepetec“, ki je vzbujal jako veliko smeha. Posebno ugajal je gosp. Jeršek ki je predstavljal Italijana. Utis pa je bil še boljši, da so izostali ali se predručali nekateri izrazi, posebno pa, ko bi se bili izpustili stavki in dovtipi, tikajoči se gotove osebe. Občinstvo bilo je prav zadovoljno in gotovo je, da bode prihodnji „Sokolski večer“ še bolje obiskan.

— (Za Dolenjce), po toči poškodovane, dobilo je c. kr. deželno predsedstvo od raznih strani doslej 1149 gld. 58 kr.

— („Tries“) bode ime novemu listu za šalo in satiro, ki začne izhajati prve dni prihodnjega meseca po dvakrat na mesec v Zagrebu v tiskarni dr. Starčevića in dr.

— (Volkovi) prikazali so se na Notranjskem. Okolu Zagorja, Palčjega itd., ugrabili in raztrgali so že nad 40 glav drobnice in jednega konja. Mihi Knafelcu v Juršičih odnesti in požrli so v noči 3. t. m. 10 ovac.

— (Požar.) V 4. dan t. m. pogorel je gosp. Mateju Lavrenčiču z Vrhpolji pri Vipavi hlev z zalogami krme. Škode je okolu 400 gld.

— (Most čez Dravo pri Varaždinu) je deloma voda odnesla. Pošta in potovalci prepejljavajo se v čolnih.

— (Razpisano) je mesto zemljiškega knjigovodje pri c. kr. okrajni sodnji v Ormoži. Prošnje do 3. decembra.

Telegrami „Slovenskemu Narodu“:

Konjice 9. novembra. Za Konjiški okraj ustanovljena danes podružnica Cirila in Metoda. Pri najslabšem vremenu prišlo iz Konjic in od daleč 36 ljudi, vsi pristopili, mej temi 5 gospej. Jednajst ustanovnikov 18 letnikov sedem podpornikov začasnih odbornikov: Dr. Prus, Šepič, Klinec Navdušenje veliko.

Carigrad 9. novembra. (Izvestje Havasovo.) Sobotna konferenca je po ugovorih nekaterih poslanikov ukrenila, da je bolje, če se posvetovanje ne omeji samo na to, da se zopet napravi status quo ante. Misli se pa, da bode konferenca sklenila, da se zopet napravi status quo, ne da bi se posvetovala o prisilnih sredstvih.

Sofija 8. novembra. (Izvestje Havasovo.) Vest, da so bolgarski in srbski kmetje udarili se, ni istinita. Mogoče pa je, da se mej Srbi in Bolgari prične boj, ker se sploh misli, da bode konferenca brez uspeha. Akoravno se je sklenilo, ustaviti se vsakemu prisilnemu koraku Turčije, se vendar še vedno upa, da se bode po končane konferenci doseglo sporazumljenje s Turčijo, kar bi pa sklepov konference ne uničilo.

Razne vesti.

* (Dohodki južne železnice) so od 22. do 28. oktobra, to je v 43. tednu l. 1883 znašali 830.309 gld., to je 7076 gld. več nego v enakem tednu preteklega leta, vkupni dohodek od 1. jan. do 28. okt. 1883 znaša pa 32,314.611 gld.,

torej za 293.891 gld. več kakor v jednakej dobi lanskega leta.

* (Za klasično gimnazijo) na Cetinju so že statuti in v kratkem se bode otvorila prva črnogrska gimnazija. Imela bode osem razredov.

* (Notar — duhoven.) V 44 šte. časopisa za notarijat bere se, da bode nekdanji c. kr. notar v Lani na južnem Tirolskem, Klavs Haind dne 8. novembra t. l. novo mašo pel v cerkvi cisterijanskega samostana v Stams-u, v katerega je pred nekolikimi leti ustopil z namenom, da se posveti duhovskemu pastirstvu. Sedanji pater Tomaž (Haindl) služboval je prej skozi več let na Dunaji kot notarski kandidat, kjer je bil tudi zagovornik v kazenskih zadevah, in tu ljubili so ga in spoštovali zaradi vestnega in vspešnega njegovega delovanja in poblevnega vedenja ne le kolegi, ampak tudi sodnije in klienti, sploh vsi, ki so prišli z njim v dotiko. — Čudno, da vendar svojega poklica ni našel na juridičnem polju, ampak da si ga je iskal drugje. Vendar pa bode tudi v častitljivem svojem novem stanu nekdanjemu poslu in nekdanjim tovarišem ohranil prijazen spomin, kar kaže že to, da je na povabilih k prvi svoji mašni daritvi z nekakim ponosom pod svoje ime zapisal: emerit. c. kr. notar.

* (Skraina predrznost.) V Parizu izhajajoči list „National“ je te dni prinesel povest o nekej bisernici, ki nam živo kaže prekanjenost se bolj pa predrznost Pariških tatov za Napoleona I. Policija Pariška bila je takrat sicer izvrstno organizovana, kajti na čelu jej je bil policijski šef imenom Fouché, mož izredne nadarjenosti in nečuvne energije; a policija je imela v političnih zadevah toliko posla, da se s potepuhi in lopovi ni mogla toliko ukvarjati, kakor bi bilo potrebno in kakor je to zahtevala dolžnost in skrb za varnost imetja. Zato se jej pa tudi zviti in prekanjeni tatovi včasih kako napravili, da se je vse čudilo predrznosti in hitrosti tatov. — Nekega večera — Napoleon I. bil je takrat na vrhunci svoje slave — bila je v opernem gledališču v Parizu velika slavnostna predstava. Mnogo vladajočih knezov in kneginj bilo je v ložah, še prostore, kjer so se navadno šopirili tako imenovani klakérji, posedli so ta večer vojvode in grofi. Vse je lesketale v krasnih, z zlatom in srebrom obšitih uniformah, a brezštevile luči gledališča so tisočkrat odsevale iz dragocenih biserov in dijamantov, ki so dičili obleko in lase visokorodnih krasotic. — Princesinja Borghese, ljubezniva Pavlina, sedela je tudi v svoji loži ter očarala vse s svojo lepoto, posebno pa s prekrasnim, dragocenim nakitom, iz biserov in dijamantov, koji je imela okrog vratu ta večer. Vse je bilo na njo opozorjeno, vseh oči bile so nanjo obrnjene, vse se je čudilo redkokrasnemu nakitu, ki je na izredno umeten način jako okusno in elegantno vezal nečuvno lepe bisere in dijamante. — Kmalu odpro se tudi vrata nasprotno lože in mogočni zapovedovalec, Napoleon I. od kraljev in knezov živahno z „Vive l'empereur!“ nazdravljen, stopi s cesarico v ložo. Vsakdo je kmalu opazil, da so cesarice oči neprestano bile obrnene v krasni vis-à-vis, v ljubeznivo princesinjo Borghese, cesaričino svakinjo ter da je s posebno zanimivostjo opazovala prekrasno in dragoceno nje ovratno bisernico. — Najedenkrat odpro se vrata lože, v kateri je sedela krasna Pavlina s svojimi dvorskimi damami, in mlad oficir, v blišču, s srebrom obrobjeni uniformi cesarske garde elegantno vstopi, in poklonivši se princesinji reče: „Nj. veličanstvo cesarica, prijetno iznenadena nad prekrasnim, dragocenim nakitom, ki ga ima Vaša cesarska visokost okrog vratu, si usoja izraziti željo, ako bi bilo mogoče, si prekrasni ta nakit natančneje ogledati.“ — Smehljaje namigne lepa Pavlina jednj svojih dvoskih dam, ki jej odvzame bisernico in izroči ordonančnemu oficirju. Ta se uljudno prikloni in hitro odide. — To se je dogodilo mej drugim aktom. — Prišel je že naslednji akt, — dovršen je bil že tretji akt, — prične se že četrti — a bisernica krasnej princesinji še ni došla nazaj. Čudno se jej je sicer zdelo, a mislila je, da je temu zakasnenju kriva le slučajna kaprica cesarice Marije Luize. — Še le drugi dan imela je princesinja priliko, govoriti s cesarico ter jo vprašati, kako ji dopada bisernica in če je tudi njej bila naredba biserov in dijamantov po godu. — Cesarica bila je seveda vsa presenečena. O tem zvedel je takoj tudi Napoleon. Brzo si pusti naznaniti imena vseh onih ordonančnih oficirjev, ki so na večer slavnostne predstave bili v službi ter jih pod nekim izgovorom pokliče pred svojo sestro, krasno Borgheso. A ta ni nobene spoznala, oni, ki je na predvečer jej v loži poklonil se in bisernico odnesel, ni bil mej njimi. Napoleon pusti takoj klicati policijskega ministra, kneza Otranto in naznani mu, kaj se je zgodilo; policijski šef Fouché bil je v strašanski zadregi, svoje najboljše uradnike informoval je v tej stvari, vse je tekalo sem in tje, vse je bilo na nogah, a zaman. Dragoceni nakit, v vrednosti jednega milijona zginit je za zmirom, a z njim pa tudi predrzni tat v uniformi ordonančnega častnika.

Mnogoletna opazovanja. Proti slabosti želodeca in pomanjkanju slasti do jedij, sploh pri vseh želodčnih boleznih se pristni Moll-ovi „Seidlitz-praški“ zelo odlikujejo od drugih sredstev, s svojim prebavljenjem pospešujočim in želodec okrepujočim vplivom. Cena skatelijci 1 gld. Po poštnem povzetju razpošilja jih vsak dan A. Moll, lekaruar in c. kr. dvorni založnik na Dunaji, Tuchlauben 9. V lekarnah po deželi zahtevaj vadno izrečno Moll-ove preparate z njega varstveno znamko in podpisom. 3(11-8

Plznsko zimsko pivo.

Usojamo si s tem naznanjati, da se bode točarenje našega zimskega piva pričelo s 10. novembrom t. l. in pričakujemo z veseljem obilnih naročil.

Meščanska pivovarna v Plznu,
ustanovljena leta 1842.

Glavna zaloga v Gradci pri F. SCHEDIWY,
Annenstrasse 19.

663—2)

Loterijske srečke 7. novembra:

V Trstu: 47, 9, 75, 5, 74.
V Linci: 79, 26, 67, 23, 27.

Umrli so v Ljubljani

4. novembra: Marijana Šmalc, davkarjeva hči, 33 let, Gospodske ulice št. 14, za jetiko.

V deželnej bolnici:

5. novembra: Margareta Sadar, strežnica, 62 l., za mrtvoudom. — Jakob Dobič, pek, 37 let, za rakom na jetrah. — Blaž Hrovatin, dlnar, 25 let, za vnetjem možganov.

Tržne cene v Ljubljani

dné 7. novembra t. l.

	gl. kr.		gl. kr.
Pšenica, hktl.	6:0	Špeh povojen, kgr.	— 66
Rež,	5:53	Surovo maslo,	— 84
Ječmen,	4:53	Jajce, jedno	— 3
Oves,	3:09	Mleko, liter	— 8
Ajda,	4:23	Goveje meso, kgr.	— 64
Proso,	5:20	Telečje	— 64
Koruza,	5:3	Svinjsko	— 58
Krompir,	2:50	Koštrunovo	— 34
Leča,	8	Pišanec	— 50
Grah,	8	Golob	— 17
Fižol,	8:50	Seno, 100 kilo	— 147
Maslo, kgr.	— 90	Slama,	— 178
Mast,	— 80	Drva trda, 4 metr.	7:60
Speh frišen,	— 54	" mehka, " "	5:50

Meteorologično poročilo.

Dan	Cas opazovanja	Stanje barometra v mm.	Temperatura	Ve-trovi	Nebo	Mo-krina v mm.
7. nov.	7. zjutraj	736.87 mm.	8.6° C	sl. szh.	obl.	7.9 mm.
	2. pop.	738.20 mm.	9.6° C	z. svz.	obl.	dežja.
	9. zvečer	739.04 mm.	9.8° C	z. svz.	obl.	
8. nov.	7. zjutraj	739.95 mm.	8.6° C	sl. vzh.	dež.	6.5 mm.
	2. pop.	739.70 mm.	9.8° C	sl. vzh.	obl.	dežja.
	9. zvečer	741.16 mm.	8.6° C	z. vzh.	obl.	

Srednja temperatura 9.3° in 9.0°, za 3.7° in 3.6° nad normalom.

Dunajska borza

dné 9. novembra t. l.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

Papirna renta	82 gld. 30 kr.
Srebrna renta	82 " 65 "
Zlata renta	109 " — "
5% marcna renta	99 " 80 "
Akcije narodne banke	863 " — "
Kreditne akcije	2 1 " 30 "
London	125 " 75 "
Srebro	— " — "
Napol.	9 " 98 1/2 "
C. kr. cekini	5 " 96 "
Nemške marke	61 " 80 "
4% državne srečke iz l. 1854	250 gld 126 " 50 "
Državne srečke iz l. 1864	100 gld 171 " 50 "
Ogrska zlata renta 4%	97 " 65 "
" papirna renta 5%	89 " 95 "
5% štajerske zemljišč odvez obliq	104 " — "
Dunava reg srečke 5%	100 gld 116 " 75 "
Zemlj. ob. avstr. 4 1/2% zlati zast. listi	124 " 75 "
Prior. obliq Elizabetine zapad. železnice	115 " — "
Prior. obliq Ferdinandove sev. železnice	106 " 50 "
Kreditne srečke	100 gld. 176 " — "
Rudolfove srečke	10 " 17 " 80 "
Akcije anglo-avstr. banke	120 " 97 " 25 "
Tramway-društ. velj. 170 gld a. v. .	185 " 50 "

Cvet zoper trganje

po dr. Maliču à 50 kr.,

zoper protin ter revmatizem, trganje po udih, bolečine v križi ter živcih, oteklino, otrple živce in kite itd. V svojem učinku je nepresegljiv in hitro ter radikalno zdravi, kar dokazuje na stotine priznanj iz najrazličnejših krogov.

Prodaja (646—2)

LEKARNA TRNKOCZY

zraven rotovža v Ljubljani.

Razpošilja se vsak dan po pošti.

Izdatelj in odgovorni urednik: Ivan Železnikar.

Poslano.

(7—39)

V „NARODNI TISKARNI“ v LJUBLJANI

sta ravnokar izšli knjigi:

Pariz v Ameriki.

Roman. Francoski spisal René Lefebvre. Poslovenil * * * Stat nominis umbra. Ml. 8", 535 strani. Stane 60 kr., po pošti 70 kr.

Hiša št. 22 v Kamniku

po domače „pri Kristofu“, kjer je že skozi 30 let vedno hotel in restavracija, tedaj pripravna za oštirja, se dá za več let v najem. — Hiša ima spodaj 5 sob, veliko kuhinjo, kamrico, veliko vežo, velike kleti, v prvem nadstropju 9 sob, dve kuhinji, veliko vežo; pri hiši veliko dvorišče, veliko gospodarsko poslopje, vrt in polje; v hiši se že nahajajo vse oštirju potrebne priprave, na pr. mize, klopi, stoli itd.

Natančneje pove gosp. France Eksler, meščan v Kamniku. (667—2)

VELIKA DENARNA LOTERIJA.

500000

mark

kot največji dobiček v najsrečnejšem slučaju ponuja velika od Hamburgske države zajamčena denarna loterija.

Specijelno pa:

1 prem. à mark 300000

1 dobit. à mark 200000

2 dobit. à mark 100000

1 dobit. à mark 90000

1 dobit. à mark 80000

2 dobit. à mark 70000

1 dobit. à mark 60000

2 dobit. à mark 50000

1 dobit. à mark 30000

5 dobit. à mark 20000

3 dobit. à mark 15000

26 dobit. à mark 10000

56 dobit. à mark 5000

106 dobit. à mark 3000

253 dobit. à mark 2000

512 dobit. à mark 1000

818 dobit. à mark 500

31720 dobit. à mark 145

16990 dobit. à mark 300, 200,

150, 124, 100, 94, 67,

40, 20.

Najrovejša velika, od visoke državne vlade v HAMBURGU dovoljena in z vsem državnim premoženjem zajamčena denarna loterija ima 100.000 srečk, od katerih se bode 50.500 srečk. Za žrebanje določeni skupni kapital znaša

9,550.450 mark.

Znamenita prednost te denarne loterije je ugodna naredba, da se vseh 50.500 dobitkov, ki so zraven v tabeli, že v malo mesecih in sicer v sedmih razredih sukcesivno gotovo izžreba.

Glavni dobiček prvega razreda znaša 50.000 mark, poraste v drugem razredu na 60.000, v tretjem na 70.000, v četrtem na 80.000, v petem na 90.000, v šestem na 100.000, v sedmem pa eventuelno na 500.000, specijelno pa na 300.000, 200.000 mark itd.

Prodaja originalnih srečk te denarne loterije je izročena podpisani trgovski hiši in vsak, kdor jih hoče kupiti, naj se neposredno na njo obrne.

Častiti naročevalci se prosijo naročitvi pridejati dotične zneske v avstrijskih bankovcih ali poštinih markah. Tudi se denar lahko pošlje po pošti nakaznico, na željo se naročitve izvrše tudi proti poštneemu povzetju.

Za žrebanje prvega razreda velja

1 cela originalna srečka av. v. gld. 3.50.

1 polovica originalne srečke av. v. gld. 1.75.

1 četrтина originalne srečke av. v. gld. —.90.

Vsak dobi originalno srečko z državnim grbom v roke in ob enem uradni načrt žrebanja, iz katerega se razvidi vse natančneje. Takoj po žrebanju dobi vsak udeleženec uradno, z utisnjenim državnim grbom, listo dobitkov. Dobitki se točno po načrtu izplačajo pod državnim jamstvom. Ko bi kakemu kupcu srečk proti pričakovanju ne ugajal načrt žrebanja, pripravljeni smo ne ugajajoče srečke pred žrebanjem nazaj vzeti in dotično vsoto povrniti. Na željo se uradni načrti žrebanja naprej zastoj pošiljajo na ogled. Da nam bo mogoče vsa naročila skrbno izvršiti, prosimo taista kolikor mogoče hitro, vsekako pa pred

14. novembrom 1885

nam direktno doposlati.

(610—8)

VALENTIN & CO.,
Bankgeschäft,
HAMBURG.

Lastnina in tisk „Narodne Tiskarne“.